

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/44/2018
Identifikačné číslo spisu:	1716010418
Dátum vydania rozhodnutia:	15.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1716010418.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvineného L. X. a spol. pre pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. za použitia § 138 písm. e) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného L. X. podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Petra Agalareva proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 16. novembra 2017, sp. zn. 2To/104/2017, na neverejnom zasadnutí konanom 15. januára 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného L. X. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Pezinok z 31. júla 2017, sp. zn. 1T/96/2016, bol obvinený L. X. uznaný za vinného zo spáchania v bode 1/, 2/ a 3/ rozsudku pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. za použitia § 138 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., z toho v bode 1/ rozsudku v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. a v bodoch 2/ a 3/ rozsudku spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.; a obvinený K. O. za vinného zo spáchania v bode 2/ a 3/ rozsudku pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. za použitia § 138 písm. e) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., z toho v bode 3/ rozsudku v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

1/ L. X. v presne nezistenom čase od 21.00 hod. dňa 10. júla 2016 do 16.45 hod. dňa 13. júla 2016 vylomil špeciálny 5-bodový uzamykací systém na drevených vchodových eurodverách a neoprávnene vnikol do rodinného domu č. XX v obci Š., patriacemu vlastníkovi T. O., z ktorého odcudzil dvojkladkovú kušu maskáčovej farby zn. BARTON bez výrobného čísla v hodnote 400,- Eur, 3 kusy zlatých koruniiek z 24-karátového zlata v hodnote 270,- Eur, pánske reklamné náramkové hodinky nezistenej značky v hodnote cca 20,- Eur a 2 balenia tabliet IBUPROFEN 600 po 30 kusov, 1 balenie práškoveho IBUPROFENU a 25 kusov tabliet TRAMAL v celkovej hodnote cca 50,- Eur, čím tak

poškodenému T. O., narodenému X. U. XXXX, s trvalým bydliskom Š. č. X, X., spôsobil škodu krádežou vo výške 740,- Eur a škodu poškodením vchodových dverí vo výške 2 000,- Eur,

2/ L. X. spoločne s K. O. v čase od 13.45 hod. do 21.30 hod. dňa 28. júla 2016 na ulici S. č. XXX v obci Š., po vzájomnej dohode, sa obaja priviezli motorovým vozidlom Mercedes Benz, EVČ: O.-XXXJ. k rodinnému domu poškodenej P. I., obvinený L. X. vystúpil z motorového vozidla zo strany spolujazdca, pričom obvinený K. O. ako vodič zostal v motorovom vozidle, následne obvinený L. X. vošiel na pozemok rodinného domu, vylomil uzamykací mechanizmus na drevených terasových eurodverách a vnikol do rodinného domu na ulici S. č. XXX v obci Š. poškodenej P. I., z ktorého odcudzil 1 kus pánskej retiazky zo žltého kovu o dĺžke cca 60 cm a šírke cca 0,5 cm v hodnote 300,- Eur, 1 kus pánskej retiazky zo žltého kovu o dĺžke cca 47 cm a šírke cca 0,8 cm v hodnote 170,- Eur, 1 kus dámskej retiazky zo žltého kovu o dĺžke 60 cm a šírke cca 0,3 cm v hodnote 190,- Eur, 2 kusy dámskych retiazok zo žltého kovu o dĺžke 40 cm a šírke cca 0,2 cm v hodnote 330,- Eur, 1 kus platničky zo žltého kovu o rozmeroch 2 x 3 cm, po kraji gravírovanej, v hodnote 120,- Eur, 1 kus platničky zo žltého kovu v tvare srdca o rozmeroch 3 x 4 cm v hodnote 100,- Eur, 1 kus platničky zo žltého kovu o rozmeroch 1,5 x 1 cm, gravírovanej po celom obvode, v hodnote 60,- Eur, 1 kus platničky zo žltého kovu o rozmeroch 1 x 1 cm s gravírovaním znamenia kozorožca v hodnote 50,- Eur, 1 kus platničky zo žltého kovu v tvare srdca o rozmeroch cca 1,5 x 1,5 cm v hodnote 90,- Eur, 1 kus prívessku zo žltého kovu v tvare srdca v hodnote cca 20,- Eur, 1 kus prívessku zo žltého kovu v tvare slzičky s červeným očkom o rozmeroch 0,8 x 0,4 cm v hodnote 80,- Eur, 1 kus prívessku v tvare krížika zo žltého kovu o rozmeroch cca 2,5 x 1,5 cm v hodnote 120,- Eur, 2 kusy prívesskov v tvare krížika zo žltého kovu o rozmeroch cca 1 x 0,5 cm v hodnote 50,- Eur, 2 kusy obrúčok zo žltého kovu v hodnote cca 220,- Eur, 2 kusy náušnic kruhových zo žltého kovu o priemere cca 3 cm v hodnote 240,- Eur, 2 kusy náušnic kruhových zo žltého kovu o priemere cca 1,5 cm v hodnote 100,- Eur, 2 kusy náušnic malých kruhových zo žltého kovu o priemere 1 cm v hodnote 60,- Eur, 2 kusy malých náušnic v tvare srdiečok zo žltého kovu, celé gravírované, v hodnote cca 60,- Eur, 2 kusy dievčenských náušnic zo žltého kovu v hodnote cca 60,- Eur, 1 kus dámskeho prsteňa zo žltého kovu v hodnote cca 80,- Eur, 1 kus dámskeho prsteňa zo žltého a červeného kovu v tvare písmena V v hodnote cca 100,- Eur, 1 kus dámskeho prsteňa zo žltého kovu v hodnote cca 80,- Eur, 1 kus dámskeho prsteňa zo žltého kovu, navrchu gravírovaného, v hodnote cca 100,- Eur, 1 kus dámskeho prsteňa zo žltého kovu s bielymi očkami v hodnote cca 150,- Eur, 1 kus dámskeho prsteňa zo žltého a červeného kovu s červeným očkom v hodnote cca 120,- Eur, 2 kusy dámskych náramkov zo žltého kovu o šírke 0,3 cm v hodnote 100,- Eur, 1 kus dámskeho náramku zo žltého kovu o šírke 0,5 cm v hodnote 60,- Eur, 2 kusy úlomkov zo žltého kovu v hodnote cca 50,- Eur, 1 kus retiazky zo sivého kovu, dlhšej cca 50 cm a širokej cca 0,3 cm, v hodnote 30,- Eur, 1 kus prívessku zo sivého kovu v tvare obdĺžnika o rozmeroch 0,8 x 1 cm v hodnote 30,- Eur, 1 kus dámskeho náramku zo sivého kovu v hodnote cca 30,- Eur, bižutériu v hodnote cca 300,- Eur, 1 kus historickej bankovky v nominálnej hodnote 100,- Kčs v hodnote cca 10,- Eur, 1 kus pamätnej bankovky Milénium v hodnote 200,- Sk v hodnote cca 15,- Eur, české bankovky v celkovej hodnote 1 000,- Czk v hodnote 37,- Eur, následne L. X. nasadol do motorového vozidla Mercedes Benz, EČV: O.-XXXJ., v ktorom ho čakal K. O., a spolu odišli smerom na O., pričom obaja obvinení týmto svojím konaním spôsobili poškodenej P. I., narodenej XX. H. XXXX, trvale bytom Š., S. č. XXX, škodu krádežou vo výške 3 712,- Eur,

3/ L. X. spoločne s K. O. v čase od 11.30 hod. do 14.15 hod. dňa 1. augusta 2016 v Š.Q. na ul. Y. č. XX, vnikli do rodinného domu, ktorý trvale obývajú osoby L. T., narodený XX. Y. XXXX, Š., Y. č. XX, T. T., narodená X. H. XXXX, Š., Y. č. XX, a O. T., narodený X. H. XXXX, tak, že cez zadné oplotenie pozemku vysoké cca 2 metre L. X. prestrihol pletivový plot, následne sa obaja obvinení cez dvor rodinného domu presunuli na terasu domu, kde L. X. páčidlom, ktoré mu podal K. O., vypáčil uzamknuté dvere vedúce do domu, ktoré z vonkajšej strany nemajú kľučku, a vošli do vnútra rodinného domu, v ktorom z kuchyne zo skrinky L. X. odcudzil dva pánske zlaté prstene s čiernym očkom v hodnote 300,- Eur, jeden pánsky prsteň s monogramom PM, 18-karátové zlato, v hodnote 150,- Eur, v ďalších priestoroch domu odcudzil zlatý náramok, pánsky, 90-gramový, 18-karátové zlato, v hodnote 1 500,- Eur, hodinky zn. FESTINA, typ Tour de France, tmavohnedé, nezisteného výrobného čísla v hodnote 200,- Eur, hodinky CITIZEN, striebornej farby, typ neznámy, baterkové, modrý ciferník,

nezisteného výrobného čísla v hodnote 250,- Eur a zo spálne, nachádzajúcej sa na prvom poschodí, odcudzil hotovosť vo výške 2 000,- Eur, zlatý dámsky set - náramok a náhrdelník, kombinácia bieleho zlata a žltého zlata, v hodnote 400,- Eur, desať zlatých dámskych prsteňov v hodnote 700,- Eur, dve zlaté obrúčky v hodnote 200,- Eur, 4 kusy zlatých retiazok - 1 kus 15 gramov v hodnote 250,- Eur, 1 kus 40 gramov v hodnote 700,- Eur, 1 kus 12 gramov v hodnote 200,- Eur a 1 kus 20 gramov v hodnote 350,- Eur, 2 kusy pánskych náramkov, cca 20-gramových, každý v hodnote 350,- Eur, následne s odcudzenými vecami nasadli do motorového vozidla zn. Mercedes Benz, EČV: O.-XXXJ., ktoré nechali odparkované pri bráne cintorína, a odišli smerom do O., čím týmto svojím konaním spôsobili poškodenému L. T., narodenému XX. Y. XXXX, Š., Y. č. XX, škodu odcudzením vo výške 7 900,- Eur.

Podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák. a za použitia § 41 ods. 1 Tr. zák. bol za to obvinený L. X. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zák. súd obvinenému L. X. uložil povinnosť nahradiť poškodenú spoločnosť H. L. a.s., pobočke poisťovne iného členského štátu, so sídlom W. ul. č. X, XXX XX X., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 1 589,70 Eur (Tisícpäťstoosemdesiatdeväť Eur a sedemdesiat centov).

Podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 36 písm. l), písm. n) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a za použitia § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. súd obvineného K. O. odsúdil na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený s určením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. súd pri určení probačného dohľadu ustanovil obvinenému K. O. skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste uloženom obvinenému K. O. rozsudkom Okresného súdu Pezinok z 1. februára 2017, sp. zn. 1T/57/2016, právoplatným 1. februára 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. a § 51 ods. 3 písm. c) Tr. zák. súd obvinenému K. O. uložil povinnosť, spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodeným P. I., narodenej XX. H. XXXX v X., trvale bytom Š., S. č. XXX/XXX, a L. T., narodenému XX. Y. XXXX v X., trvale bytom Š., Y. č. XX.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obom obvineným (L. X. i K. O.) uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodeným, a to:

- P. I., narodenej XX. H. XXXX v X., trvale bytom Š., S. č. XXX/XXX, škodu vo výške 2 280,- Eur (dvetisícdvostoosemdesiat Eur),
- L. T., narodenému XX. Y. XXXX v X., trvale bytom Š., Y. č. XX, škodu vo výške 5 550,- Eur (päťtisícpäťstopäťdesiat Eur).

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodených P. I. a L. T. so zvyškom ich nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Na podklade odvolania obvineného L. X. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Bratislave uznesením zo 16. novembra 2017, sp. zn. 2To/104/2017, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal prostredníctvom obhajcu z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1

písm. c), písm. e), písm. g) a písm. i) Tr. por. obvinený L. X. dovolanie, následne v zmysle usmernenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spresnené podaným doplnením dovolania.

Ako zásadné porušenie svojho práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) obvinený vnímal, že mu nebolo umožnené zúčastniť sa vyšetrovacích úkonov, pričom následne boli takto vykonané výpovede z prípravného konania a ich časti čítané v konaní pred súdom. Upozornil, že v poučení zápisnice o svojom výsluchu vyjadril iba súhlas, aby sa úkonov mohol zúčastniť jeho obhajca, osobne sa nikdy nevzdal účasti na úkonoch trestného konania. Napriek tomu ho vyšetrovateľ ani raz neupovedomil o týchto úkonoch, čím mu znemožnil uplatnenie jeho práva na obhajobu garantované v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a implementované do Trestného poriadku v § 2 ods. 9. Vychádzajúc z uvedených ustanovení, argumentoval tým, že obvinený, respektíve jeho obhajca musí mať vždy reálnu možnosť realizovať právo na obhajobu a je len na ňom, či ho využije, pričom obvinený tak môže urobiť až potom, ako bol riadne upovedomený o čase a mieste vykonania výsluchu konkrétneho svedka. Obvinený s ohľadom na uvedené zastával názor, že iba všeobecné poučenie obvineného a jeho obhajcu o možnosti zúčastniť sa vyšetrovacích úkonov podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. por. nemožno považovať za dostatočné, keďže nezohľadňuje povinnosť policajta vyplývajúcu mu z § 213 ods. 3 Tr. por. a ani podmienky čítania zápisnice o výpovedi svedka - spoluobvineného vyplývajúce z § 263 ods. 3, ods. 4 Tr. por. Doplnil, že obvinený, respektíve jeho obhajca sa môže vzdať práva účasti na úkone, podmienkou však je, že o tomto úkone musí byť riadne a včas upovedomený, čo znamená, že v prípade výsluchov svedkov mu vyšetrovateľ musí oznámiť deň a konkrétny čas výsluchu, miesto a osobu, ktorú bude vypočúvať. Ak tak policajt nepostupuje, koná v rozpore s čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 213 ods. 3 Tr. por.

K naplneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. malo podľa obvineného dôjsť aj nedoručovaním znaleckých posudkov KEÚ PZ BA, ktoré mali zásadný vplyv a ktoré súdy oboch inštancií vyhodnotili svojvoľne, následkom ktorého nedostal možnosť replikovať na tieto podstatné písomnosti tak, ako mu to priznáva Ústava Slovenskej republiky a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Právo obvineného na obhajobu bolo podľa jeho názoru závažne porušené už v momente obmedzenia jeho osobnej slobody, kedy v rozpore s názormi prezentovanými v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky došlo k jeho vzatiu do väzby 14. augusta 2016 bez prítomnosti obhajcu, pričom obhajoba prostredníctvom obhajcu mu nebola zabezpečená ani pri vznesení obvinenia a následnom výsluchu OČTK dňa 11. augusta 2016. Poukázal na to, že súd túto povinnosť, ktorá mu vyplýva zo zákona, zabezpečil až po jeho vzatí do väzby, dňa 15. augusta 2016, kedy mu ustanovil obhajcu. V nadväznosti na uvedené zhrnul, že právo na obhajobu bolo zásadným spôsobom porušené predovšetkým tým, že nemal obhajcu, aj keď ho podľa zákona mal mať.

Obvinený súdu tiež vyčítal, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, vznesenej ústne do zápisnice 10. novembra 2016, bolo na prvom stupni rozhodnuté až 22. decembra 2016, kedy bola prejednávaná obžaloba, t.j. až po viac ako 42 dňoch, a ďalej, že keď 31. júla 2017 súd pri vynesení rozsudku rozhodoval o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, túto zamietol bez jeho vypočutia, pričom sťažnostný súd rozhodol o podanej sťažnosti na neverejnom zasadnutí tiež bez jeho vypočutia.

Pod dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. obvinený subsumoval skutočnosť, že v postavení svedkyne poškodenej, ktorej rodina bola dotknutá trestným činom mu kladeným za vinu, vypovedala priama zamestnankyňa súdu konajúceho v danej trestnej veci, B. I., ktorá na Okresnom súde Pezinok zastáva funkciu asistentky senátu na občianskoprávnom úseku. Z uvedených dôvodov obvinený v podanom dovolaní namietal zaujatosť zákonného sudcu JUDr. Jána Skalického pre jeho pomer k poškodenej strane, keďže dcéra poškodenej P. I., menovaná B. I., pracuje na vo veci konajúcom súde ako asistentka senátu. Obvinený v tejto súvislosti upozornil, že nemožno vylúčiť, že v minulosti mohla táto pracovať ako asistentka aj na inom (trestnom) úseku, kde mohla byť priamo podriadená vyššie menovanému zákonnému sudcovi. Na základe uvedeného obvinený konštatoval, že na strane súdu prvého stupňa absentovali aspekty a prvky nestrannosti a nezaujatosti (čl. 46 ods. 1 a čl. 141 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky), keďže podľa jeho názoru nemohol nenadŕžať poškodenej - kolegyni a zamestnankyni toho istého súdu, ktorej sa úkony v predmetnej veci dotýkajú (§ 31 ods. 1 a ods. 3 Tr. por.), pričom tieto skutočnosti nemal a za riadnych okolností nemohol prehliadnuť odvolací súd (§ 1 Tr. por.). Upriamil pozornosť na zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch, ktorý predsedovi konajúceho senátu ukladá povinnosť, ak sú dané okolnosti pre vylúčenie, preskúmať takéto osoby, a to prípadne podľa § 31 ods. 2 Tr. por. aj u svedkov. Zároveň sa domnieval, že samotná poškodená B. I. mala ako zamestnankyňa konajúceho súdu tento na predmetnú skutočnosť upozorniť. Obvinený doplnil, že pokiaľ má mať pomer vylúčeného sudcu konkrétnu podobu a osobný charakter, tieto možno jednoznačne odvodiť z konania senátu, ktorého nestrannosť bola spochybnená postupom, ktorým mu flagrantne uprel práva garantované zákonom, Ústavou Slovenskej republiky ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Argumentujúc vybranými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie z 1. januára 2003, sp. zn. Tzo V 7/2002, uznesenie z 15. júna 2001, sp. zn. Ndt 58/2001) a Európskeho súdu pre ľudské práva (vo veci Belios c. Švajčiarsko, vo veci Gregory c. Spojené kráľovstvo, vo veci Delcourt c. Belgicko, vo veci Fey c. Rakúsko), upozornil, že súd musí byť nielen fakticky nezávislý, ale musí sa ako taký aj javiť v očiach strán, a teda že na vylúčenie sudcov môže stačiť objektívne odôvodnená pochybnosť, pričom nemusí existovať skutočná, subjektívna zaujatosť sudcu. Preto súdne konanie nesmie prebiehať za takých okolností, ktoré sú spôsobilé vyvolať podložené pochybnosti o správnosti procesného postupu, o spravodlivosti, objektívnosti a nestrannosti súdu. Na základe uvedeného mal obvinený za to, že je vylúčený, aby senát JUDr. Skalického vedel spravodlivo a nezaujato rozhodnúť jeho trestnú vec. Uviedol, že prejavom zaujatosti menovaného predsedu senátu voči nemu je množstvo pochybení a najmä porušenie jeho základných ľudských práv, ktoré ilustroval poukazom na tvrdenie súdu, že „zo znaleckého posudku č. ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2016/11513, odvetvie daktyloskopia, bolo zistené, že na pákových kliešťach na základe kontroly odtlačkov prstov bola zistená zhoda v zbierke daktyloskopických kariet s osobou L. X....“, ním označené ako rozporné s vykonaným dokazovaním, keďže záver znaleckého posudku uvádza, že na povrchu pákových klieští neboli zviditeľnené žiadne daktyloskopické stopy. Obvinený v tejto súvislosti poukázal aj na tvrdenie súdu, že mal byť svedkyňou opoznaný na základe farebného tetovania na lýtku, uvedené v odôvodnení jeho rozsudku napriek tomu, že zo zápisnice z hlavného pojednávania z 31. januára 2017 vyplýva, že svedkyňa ho ako páchatel'a neopoznala, na rukách páchatel'a nevidela žiadne tetovanie a tento mal farebné tetovanie na niektorom z lýtok, a že on sám má potetované celé telo, pričom nohy výlučne čiernym pigmentom.

Obvinený priznal, že uvedenú okolnosť nenamietal už v konaní pred súdmi, čo ospravedlnil tým, že sa o nej dozvedel až po právoplatnosti rozsudku. Na základe výzvy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na doplnenie podaného dovolania uvedením okolností, za akých sa dozvedel, že svedkyňa B. I. vykonáva na Okresnom súde Pezinok funkciu asistentky senátu, obvinený v doplnení dovolania doručenom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ozrejmil, že po svojom právoplatnom odsúdení 16. novembra 2017 bol z väzby premiestnený na tzv. nástupný oddiel, kde si vypočul rozhovor iných odsúdených o osobe menom B. I., pochádzajúcej zo Š. a pracujúcej na Okresnom súde Pezinok. Na základe takto získaných informácií sa obrátil na svojho obhajcu so žiadosťou o preverenie, či B. I., ktorá v jeho trestnej veci vypovedala v postavení svedkyne a je dcérou poškodenej, skutočne pracuje na okresnom súde, konajúcom a rozhodujúcom v jeho trestnej veci v prvom stupni. Tento mu predmetnú informáciu potvrdil listom zo 6. decembra 2017.

Dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený odôvodnil poukazom na to, že celé jeho trestné obvinenie ako aj odsúdenie je založené na výpovedi spoluobvineného (odsúdeného K. O.), ktorý za výpoveď proti nemu dosiahol uloženie podmieneného trestu. Doplnil, že zo žiadneho dôkazu vykonaného v prípravnom konaní, t.j. znaleckého skúmania, rekognície, výsluchov svedkov a poškodených, kamerových záznamov, nebol produkovaný žiadny dôkaz, ktorý by čo i len podporil výpoveď spoluobvineného K. O., ktorá ako jediný dôkaz stačila na uznanie jeho viny. V nadväznosti na uvedené argumentoval tým, že pomerne široká judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sama poukazuje na to, že k odsúdeniu osoby len na základe výpovede spolupracujúcej osoby bez podpory v iných vykonaných dôkazoch, nemôže postačovať pre uznanie viny obžalovaného. Odkazujúc na závery znalcov, podľa ktorých sa na náradí nenašli jeho odtlačky a na kuklách jeho DNA, a tiež výpovede

svedkov, obvinený spochybnil dôveryhodnosť výpovede spoluobvineného K. O. a pravdivosť jeho tvrdení, že mu odovzdal náradie, s ktorým boli spáchané skutky, že pri krádežiach mal na hlave kuklu, že odcudzené zlato bolo vykúpené v záložni v L. či že by osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz, EČV: O.-XXX J., ktoré malo byť použité pri páchaní trestnej činnosti, nemal od neho nikdy požičané.

Za absurdnú označil identifikáciu spoluobvineného K. O. ako páchatel'a a seba ako spolupáchatel'a na videozáznamoch, uskutočnenú samotným spoluobvineným K. O., prijatím ktorej súd nahradil odbornú mienku mienkou laickou, navyše mienkou možného páchatel'a trestnej činnosti a osoby v procesnom postavení obvineného s právom brániť sa spôsobom, aký uznal za vhodný. Obvinený sa domnieval, že ak mal byť kamerový záznam právne relevantný, mal byť pribratý znalec z odboru antropológie, ktorý by jednoznačne identifikoval, o aké osoby sa jedná.

Obvinený obvinil konajúci súd z nesprávnej interpretácie skutkových zistení vyplývajúcich z dokazovania, pričom poznamenal, že napriek tomu, že išlo o skutočne rozsiahle dokazovanie, vo vzťahu k jeho osobe neprinieslo také dôkazy, z ktorých by bolo možné bezpečne ustáliť jeho vinu za skutok, ktorý je mu kladený za vinu. V tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že súd svoje rozhodnutie založil na svojvôli a podľa vlastného úsudku vyhodnotil výpoveď spoluobvineného ako dostačujúcu bez podpory iných dôkazov, čím sa súd podľa neho dopustil nezákonného hodnotenia dôkazov, ktoré je možné subsumovať pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Súdu obvinený vyčítal aj to, že v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2012, sp. zn. 1TdoV/16/2011, ako z dôkazov vychádzal z výpovedí príslušníkov Policajného zboru, činných v danej trestnej veci, a to bez toho, aby mjr. W., kpt. L., I., U. boli ministrom vnútra Slovenskej republiky zbavení mlčanlivosti.

Za nezákonne vykonaný dôkaz obvinený označil realizáciu príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov, keďže k prehliadke došlo na inej adrese (na adrese L. W. č. XX), než bola uvedená v príkaze (ul. Š. T. č. XXB). Upozornil, že túto okolnosť nie je možné zistiť z príslušnej zápisnice, ale je podľa neho zrejmé z fotodokumentácie vyhotovenej pri výkone prehliadky a tiež z odpovede na sťažnosť, ktorú dozorujúci orgán vybavil a nachádza sa v trestnom spise.

Vo vzťahu k rekognícii, o ktorú okresný súd oprel svoje rozhodnutie, sa obvinený domnieval, že na ňu nebolo možné prihliadať, keďže táto, vzhľadom na skutočnosť, že istotu, s ktorou svedkyňa prvotne vypovedala o jeho opoznaní, pri svojom opätovnom vypočutí sama spochybnila, nebola založená na absolútnej istote. Obvinený namietal aj nedostatočné poučenie svedkyne pred vykonaním rekognície, keď podľa jeho názoru nebola riadne vypočutá k popisu osoby tak, ako je to ustanovené zákonom. Zároveň napadol samotný spôsob vykonania rekognície z dôvodu, že použité fotografie neboli v súlade s predpismi, keďže podklad na fotografii s jeho osobou bol ako jediný v inom farebnom prevedení - žltom a ostatné v šedom, pričom táto odlišnosť mohla opoznávaciu osobu naviesť na osobu, ktorú má opoznať. Svoje závery podporil poukazom na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2017, sp. zn. 3Tos/55/2017, v ktorom krajský súd v rámci posudzovania trvania väzby obvineného, konštatoval, že rekognícia nepreukázala, že by bol páchatel'om, respektíve že by bol svedkyňou opoznaný.

Naplnenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. videl obvinený v skutočnosti, že právna kvalifikácia skutku tak, ako je obsiahnutá v uznesení o vznesení obvinenia a následne aj v rozsudku, vychádza zo zjednocujúceho stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného pod sp. zn. Tpj 78/2011, ktoré generálny prokurátor Slovenskej republiky nariadil aplikovať vždy v prípade vlámania, kde škoda presiahne sumu 266 Eur, a ktorému podľa obvineného chýba logika a racionalita, ktoré nie je v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a ktoré obchádza najpodstatnejšie ustanovenie pre správne judikovanie zákonnej normy spadajúcej pod majetkovú trestnú činnosť, t.j. ustanovenie § 125 Tr. zák. Obvinený prezentoval názor, že aplikáciou tohto stanoviska pri trestnom čine krádeže sa obchádzaním škody vzniknutej týmto trestným činom, spôsobuje nadmerné trestanie osôb a priamo sa porušuje čl. 3 Dohovoru o ochrane

ľudských práv.

V nadväznosti na uvedené vyjadril presvedčenie, že pokiaľ orgány činné v trestnom konaní a súd rešpektovali nariadenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky, vychádzajúce z označeného stanoviska, bola narušená nezávislosť a nestrannosť súdov, v dôsledku čoho nemal zabezpečené spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky so zásadami predvídateľnosti práva, keďže súdy uznali právnu kvalifikáciu skutku v § 212 ods. 4 Tr. zák. s poukazom na § 138 Tr. zák. bez ohľadu na to, že škoda spôsobená jeho trestným činom by dosahovala značnú škodu, čím podriadili svoje rozhodnutie vôli iných subjektov bez aplikácie právnej normy, ktorú majú v povinnosti aplikovať, nakoľko táto je rozhodujúca pre správne určenie skutočne spáchaného trestného činu. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pripomenul, že súdna moc je v právnom štáte oddelená od všetkých v krajine a že, vychádzajúc z čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je sudca nezávislým a nestranným. Zdôraznil, že právo v Slovenskej republike nie je založené na precedensoch, preto má súd konať individuálne a posudzovať kvalifikáciu trestného činu podľa zákonných noriem, vždy používajúc výklad v súlade s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obvinený L. X. podaným dovolaním žiadal, aby dovolací súd vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Pezinok z 31. júla 2017, sp. zn. 1T/96/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 16. novembra 2017, sp. zn. 2To/104/2017, ako aj v konaní, ktoré tomuto rozsudku predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1 a ods. 9, § 31 ods. 1, § 37, 213 ods. 1 a ods. 3, § 317 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 374 ods. 3 Tr. por., § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) Tr. zák. za použitia § 138 písm. e) Tr. zák. v jeho neprospech; a zároveň zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Pezinok a uznesenie Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho a vec vrátil odvolaciemu súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného L. X. doručil na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Pezinok.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Pezinok zaujala vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného L. X. postoj k jednotlivým dovolacím dôvodom, uplatneným obvineným, pričom, konštatujúc, že zásadným porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37 Tr. por.), sa so skutočnosťami namietanými obvineným v rámci dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nestotožnila. Pripomenula, že obvinenému bol v prípravnom konaní ustanovený obhajca z dôvodu povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. a) Tr. por. opatrením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Pezinok z 15. augusta 2016, sp. zn. Tp/19/2016, a právo obvineného na obhajobu bolo riadne zabezpečené a nebolo nijaký spôsobom obmedzované. Trvala na tom, že ako obvinený mal možnosť počas celého vyšetrovania uplatňovať svoje práva, bol o nich riadne poučený, čo potvrdil svojím podpisom.

Citujúc § 31 ods. 1 a ods. 4 Tr. por., považovala námietku o možnom zaujatí sudcu, realizovanú obvineným v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por., za uplatnenú neskoro a účelovo. Zdôraznila, že skutočnosť, že dcéra poškodenej pracuje na okresnom súde ako asistentka senátu, a to na nie na trestnom, ale na civilnom úseku, nie je možné automaticky považovať za dôvod vylúčenia sudcu z konania. Dodala, že obvinený žiadnym spôsobom nezdôvodnil dôvod zaujatosti a to, že dcéra poškodenej pracuje na tom istom súde, je nedostatočné.

V ďalšej časti svojho vyjadrenia označila prokurátorka tvrdenia obvineného o porušení základnej zásady trestnej konania obsiahnutej v § 2 ods. 10 Tr. por. za ničím nepodložené a týmto oponovala názorom, podľa ktorého sa Okresný súd Pezinok ako prvostupňový súd v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní dostatočne venoval objasneniu všetkých podstatných okolností tak, aby mohol dospieť k spravodlivému a zákonnému rozhodnutiu, ktorým bolo v konečnom dôsledku vyslovenie viny obvineného. Rovnako sa nestotožnila s názorom obvineného o porušení základných zásad trestného konania zakotvených v § 2 ods. 7 a ods. 12 Tr. por. Naopak, prezentovala presvedčenie, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu, ktorý mu dovolil vyhlásiť odsudzujúci rozsudok, že celé súdne konanie

prebiehalo za stálej prítomnosti obvineného a ustanoveného obhajcu, a že obvinený tak mal možnosť uplatňovať základné práva vymedzené Trestným poriadkom počas celého súdneho procesu. Prokurátorka potvrdila, že obvinenému nebolo v prípravnom konaní umožnené zúčastniť sa na výsluchu poškodených a svedkov, avšak, opierajúc sa o § 213 ods. 1 Tr. por., poukázala na skutočnosť, že obvinenému bol ustanovený obhajca, ktorý bol riadne upovedomený o termínoch výsluchov a ktorý riadne zabezpečoval práva obvineného na obhajobu, s tým, že hlavné pojednávanie sa následne konalo za stálej prítomnosti obvineného a jeho obhajcu, ktorým bola v každom jednom prípade daná možnosť klásť svedkom otázky a vysloviť k obsahu ich výpovedí pripomienky. Na základe uvedeného mala za to, že nedošlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu.

Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie zisteného skutku a nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.), prokurátorka upozornila, že dôvody, o ktoré obvinený oprel svoje dovolanie, sú v tomto smere totožné s dôvodmi, ktoré uvádzal už ako podklad svojho odvolania. V úmysle vyhnúť sa v rámci reakcie na tieto námietky obvineného opakovaniu toho, čo už bolo uvedené konajúcimi súdmi, len odkázala na odôvodnenia napadnutých rozhodnutí, najmä rozsudku okresného súdu, ktorý v ňom podrobne a precízne zhodnotil skutkový i právny stav veci, a, v plnej miere stotožniac sa s ich obsahom, sa obmedzila na konštatovanie, že predmetným rozhodnutiam nie je čo vytknúť.

V kontexte uvedených skutočností prokurátorka Okresnej prokuratúry Pezinok navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného L. X. zamietol.

K predmetnému vyjadreniu Okresnej prokuratúry Pezinok, zaslanému prvostupňovým súdom obvinenému L. X. a jeho obhajcovi Mgr. Petrovi Agalarevovi, sa obvinený, ani prostredníctvom svojho obhajcu, nevyjadril.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Na základe výzvy Najvyššieho súdu Slovenskej republiky predložené doplnenie dovolania obvineného L. X. bolo dovolacím súdom doručené na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Pezinok a spolu so samotným dovolaním obvineného a vyjadrením Okresnej prokuratúry k nemu aj poškodeným P. I. a L. T.. Poškodení sa k zaslaným podaniam žiadnym spôsobom nevyjadrili. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Pezinok vo svojej reakcii na zaslané doplnenie dovolania obvineného konštatovala, že k v ňom ozrejmenejmu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. sa už dostatočne vyjadrila vo svojom predchádzajúcom vyjadrení k dovolaniu obvineného, ktorého sa naďalej pridŕžala, trvajúc na svojom záverečnom návrhu na zamietnutie dovolania obvineného podľa § 392 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného L. X. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávnych chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expreis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. je daný vtedy, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý nebol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, hoci vylúčený mal byť. Predpokladom pre vylúčenie je v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. skutočnosť, že u orgánu činného v trestnom konaní, prísediaceho alebo sudcu možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti pre ich pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Dôvodom na vylúčenie je aj činnosť týchto subjektov v inej pozícii v prejednávanej veci, prípadne na orgáne vyššieho stupňa (§ 31 ods. 2 a 3 Tr. por.).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce

dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Vo vzťahu ku konkrétnym námietkam obvineného L. X., ním subsumovaným pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., považuje dovolací súd, vzhľadom na ich obsah, za potrebné zdôrazniť, že nakoľko dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia vyjadrujúcej jeho nezmeniteľnosť a záväznosť, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Tomu zodpovedá aj striktné obmedzenie možnosti podať dovolanie jednak vymedzením dovolacích dôvodov a jednak stanovením povinnosti namietať niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 4 prvá veta Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Cieľom ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por. je predísť tomu, aby konanie pred odvolacím súdom slúžilo ako možnosť namietať nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonodarcu v tejto súvislosti totiž predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej možnej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné preskúmať v odvolacom konaní, a v podstate by mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

V prejednávanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že dovolacie námietky uvádzané obvineným v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a spočívajúce v tom, že mu zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebolo umožnené zúčastniť sa na vyšetrovacích úkonoch, že mu neboli doručené znalecké posudky, vyhotovené vo veci Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru, a že v okamihu vznesenia obvinenia, jeho výsluchu orgánmi činnými v trestnom konaní 11. augusta 2016 a rozhodovania súdu o jeho vzatí do väzby 14. augusta 2016 mu nebola zabezpečená obhajoba prostredníctvom obhajcu, neboli ani v štádiu prípravného konania ani v konaní pred súdom prvého ani druhého stupňa vznesené, hoci z ich povahy vyplýva, že skutočnosti, na ktorých obvinený založil uvedené námietky, mu tak, ako ich prezentoval, museli byť známe už v pôvodnom

konaní, najneskôr od okamihu preštudovania vyšetrovacieho spisu, keď mal možnosť oboznámiť sa so všetkými úkonmi uskutočnenými v rámci prípravného konania a ich obsahom, vrátane všetkých výsluchov a ďalších vyšetrovacích úkonov, znaleckých posudkov i okolností, za akých došlo k obmedzeniu jeho osobnej slobody a následnému rozhodnutiu o jeho vzatí do väzby, najmä ak na preštudovanie vyšetrovacieho spisu bol obvinenému i jeho vtedajšiemu obhajcovi JUDr. Jozefovi Alušikovi poskytnutý podľa ich výslovných vyhlásení dostatočný čas.

Uvedený záver je z dostupného spisového (vyšetrovacieho i súdneho) materiálu potrebné vyvodit' aj vo vzťahu k námietke, o ktorú obvinený oprel dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a ktorou v podstate napáda zákonnosť vykonania dôkazov - výsluchov svedka kpt. L. L. na hlavnom pojednávaní 10. mája 2017, svedka mjr. Ing. P. W. na hlavnom pojednávaní 3. júla 2017 a svedkov por. G. I. a por. Y. U. na hlavnom pojednávaní 31. júla 2017, a to z dôvodu, že tieto boli uskutočnené bez toho, aby uvedení svedkovia boli ako príslušníci Policajného zboru ministrom vnútra Slovenskej republiky zbavení mlčanlivosti. Obvinenému totiž najneskôr vo vyššie uvádzané dni (10. mája 2017, 3. júla 2017 a 31. júla 2017), po tom, ako boli na hlavnom pojednávaní za prítomnosti jeho i jeho obhajcu uskutočnené výsluchy označených svedkov, musela byť skutočnosť, že títo, napriek ich postaveniu príslušníkov Policajného zboru neboli pred svojimi výsluchmi zbavení povinnosti mlčanlivosti podľa § 80 ods. 1, ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, známa.

Z tohto dôvodu ani jedna z uvedených námietok obvineného (t.j. že mu zo strany orgánov činných v trestnom konaní nebolo umožnené zúčastniť sa na vyšetrovacích úkonoch; že mu neboli doručené znalecké posudky; že v okamihu vznesenia obvinenia, jeho výsluchu orgánmi činnými v trestnom konaní 11. augusta 2016 a rozhodovania súdu o jeho vzatí do väzby mu nebola zabezpečená obhajoba prostredníctvom obhajcu; a že vo veci ako svedkovia vypočúvaní príslušníci Policajného zboru neboli zbavení povinnosti mlčanlivosti) nemôže byť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu, ku ktorému smeruje. To znamená, že obvinený dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., takto obsahovo vymedzené, nemohol v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. v dovolacom konaní použiť, a preto sa nimi dovolací súd v rámci svojej prieskumnej právomoci ani nezaoberal.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky obvineného, uplatnené v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., tieto svojím obsahom zodpovedajú výhradám obvineného realizovaným v priebehu konania pred súdom, vrátane podaného odvolania, a teda spĺňajú podmienky vyžadované ustanovením § 371 ods. 4 Tr. por. Dovolací súd preto v ďalšej časti pristúpil k posúdeniu dôvodnosti týchto námietok obvineného, ako aj námietky uplatnenej obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por., vo vzťahu ku ktorej dovolací súd akceptoval obvineným prezentované vysvetlenie dôvodov, pre ktoré ju v doterajšom konaní nemohol uplatniť, a tiež námietok subsumovaných obvineným pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorého uplatnenie v dovolacom konaní nie je viazané na splnenie podmienok uvedených v § 371 ods. 4 Tr. por.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Pokiaľ sa obvinený domáhal vyslovenia zásadného porušenia jeho práva na obhajobu nedodržaním lehoty na rozhodnutie súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 10. novembra 2016 či nerešpektovaním požiadavky zákona na jeho vypočutie pred rozhodnutím súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 31. júla 2017, uvedené výhrady nemajú vo vzťahu k dovolaním napadnutým rozhodnutiam odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa relevanciu, keďže obvineným uvádzané rozhodnutia o väzbe nemali v situácii, keď realizáciu jeho práva na obhajobu zabezpečoval súdom ustanovený obhajca, JUDr. Jozef Alušik, žiaden vplyv na rozhodnutie konajúcich súdov v otázke viny a trestu obvineného. Navyše, z obsahu predmetných námietok je zrejmé, že vo svojej podstate smerujú proti rozhodnutiam, ktoré sú rozhodnutiami o väzbe v zmysle § 72 ods. 1 písm. b) Tr. por., pričom podľa § 368 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 372 ods. 1 Tr. por. a contrario obvinený vo vzťahu k rozhodnutiam vymedzeným v § 72 ods. 1 Tr. por. nedisponuje aktívnou legitímáciou na podanie dovolania. Rozhodnutia takej povahy môže dovolaním napadnúť len minister spravodlivosti Slovenskej republiky.

Z uvedených dôvodov dovolací súd nemohol z hľadiska tých námietok obvineného, ktorých použitie v dovolacom konaní bolo prípustné, považovať dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. za daný.

V spojitosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por., ktorý zabezpečuje nestrannosť a nezaujatosť trestného konania ako celku, ako aj jednotlivých úkonov vykonávaných v rámci trestného konania, dovolateľ namietal zaujatosť zákonného sudcu JUDr. Jána Skalického, ktorú vyvodzoval zo skutočnosti, že dcéra poškodenej P. I., B. I., je zamestnankyňou (v pozícii asistentky senátu) vo veci konajúceho súdu prvého stupňa. Uvedené síce zodpovedá skutočnému stavu veci, avšak ak mal obvinený v úmysle spochybniť nestrannosť a nezaujatosť vo veci rozhodujúceho senátu súdu prvého stupňa poukazom na (kolegiálny) vzťah jeho predsedu k dcére poškodenej, vypovedajúcej v danom konaní v procesnom postavení svedkyne, ako k zamestnankyni dotknutého súdu prvého stupňa, dovolací súd, so zreteľom na informácie poskytnuté riaditeľkou správy Okresného súdu Pezinok o zaradení B. I. ako asistentky senátov občianskoprávného úseku a o predsedoch týchto senátov, k tomu uvádza, že hoci v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. je z vykonávania úkonov trestného konania vylúčený sudca, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti okrem iného (pomer k prejednávanej veci, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo k inému orgánu činnému v tomto konaní) aj pre jeho pomer k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, takým pomerom sa rozumie len vzťah sudcu k takejto, úkonom priamo dotknutej osobe, ktorý je takej vnútornej kvality a intenzity, že sudca nie je spôsobilý rozhodovať nestranne a nezávisle alebo by sa takým mohol javiť navonok, a tak vo verejnosti vyvolať pochybnosti o jeho nezaujatosti práve pre tento vzťah. Požadovaný charakter vzťahu sudcu k niektorej z vyššie vymenovaných osôb, odôvodňujúci jeho vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania, tak bude daný predovšetkým v prípade, že namietaný sudca bude blízkou osobou k niektorej z osôb vymenovaných ustanovením § 31 ods. 1 Tr. por. alebo s ňou v blízkom priateľskom vzťahu, či vo vyslovene nepriateľskom vzťahu. Úspešné uplatnenie inštitútu vylúčenia orgánov trestného konania z dôvodu upraveného v § 31 ods. 1 Tr. por. pritom vyžaduje, aby bola existencia takého vzťahu, respektíve pomeru preukázaná, k čomu v prejednávanom prípade nedošlo. Navyše, aj z informácií poskytnutých riaditeľkou správy okresného súdu vyplýva, že menovaná zamestnankyňa počas celej doby svojho pôsobenia na okresnom súde nebola zaradená na trestnoprávny úsek a ani do senátu, ktorého predsedom alebo členom by bol sudca, ktorý je zákonným sudcom v prejednávanej veci. Prostá skutočnosť, že sudca, konajúci a rozhodujúci ako predseda senátu vo veci, vykonáva funkciu sudcu na súde, na ktorom v štátnozamestnaneckom pomere pôsobí jedna zo svedkýň obžaloby a príbuzná jednej z poškodených, nie je z hľadiska naplnenia dikcie § 31 ods. 1 Tr. por. dostatočným dôvodom pre záver o jeho zaujatosti. Sudca nevykonáva svoju funkciu v izolácii a jeho kolegiálne vzťahy, prirodzene vznikajúce na pracovisku, kde pôsobí, nemôžu byť samy osebe dôvodom pre jeho vylúčenie z rozhodovania vo veciach,

v ktorých sú niektorými z úkonov priamo dotknuté osoby, pôsobiace na tom istom súde (alebo v obvode toho istého súdu). Len na zdôraznenie správnosti týchto záverov dovolací súd pripomína, že aj z ustálenej judikatúry (R 40/1991) vyplýva, že dokonca ani okolnosť, že sudkyňa vylúčená z prejednávania veci pre zaujatosť z dôvodu jej pomeru k obvinenému zastáva funkciu námestníčky predsedu súdu (a je teda poprednou funkcionárkou súdu, ktorá je s ostatnými sudcami minimálne v kolegiálnom vzťahu), nie je sama osebe dôvodom, pre ktorý by mali byť vylúčení z prejednávania veci aj ostatní sudcovia toho istého súdu.

Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že menovaná zamestnankyňa okresného súdu, majúca v prejednávanej trestnej veci postavenie svedkyne, pred súdom osobne nevypovedala, keďže procesné strany prejavili súhlas s tým, aby bola jej výpoveď z prípravného konania na hlavnom pojednávaní len prečítaná.

Rovnako neboli zistené ani skutočnosti, ktoré by zodpovedali dôvodu vylúčenia sudcu podľa § 31 ods. 2 Tr. por., teda že by ktorýkoľvek z členov rozhodujúceho senátu bol v prejednávanej veci činný ako prokurátor, policajt, spoločenský zástupca, obhajca, splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného, zástupca poškodeného alebo spoločný zástupca poškodených, či dôvodu vylúčenia sudcu predvídanému ustanovením § 31 ods. 3 Tr. por. a spočívajúcemu v predchádzajúcom rozhodovaní

sudcu v prejednávanej veci na súde nižšieho stupňa (alebo naopak).

S ohľadom na uvedené musel dovolací súd konštatovať, že obvineným uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. nebol v danom prípade naplnený.

Ako nedôvodnú vyhodnotil najvyšší súd aj námietku obvineného, ktorú tento, vidiac v nej naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., smeroval voči realizácii príkazu na prehliadku iných priestorov a pozemkov z 11. augusta 2016, č. p.: ORPZ-PK-OKP-174/2016. Obvinený, namietajúci, že k prehliadke došlo na inej adrese, než bola uvedená v príkaze, v podstate spochybnil zákonnosť prehliadkou získaných dôkazov. Odhladnuc od toho, že, tak, ako v inej časti dovolania obvinený konštatoval, znaleckým skúmaním žiadneho z predmetov zaistených pri vo veci vykonaných prehliadkach sa nepreukázalo spojenie medzi ním a žalovanou trestnou činnosťou, a teda nešlo o dôkazné prostriedky, na ktorých by boli založené napadnuté rozhodnutia, dovolací súd považoval za žiaduce konštatovať, že keďže objektom obvineným napadnutej prehliadky bolo osobné motorové vozidlo, zákonným spôsobom vymedzené vo vyššie uvedenom príkaze, skutočnosť, že to sa nachádzalo na inej adrese, než bola pôvodne uvedená v príkaze, nemá na zákonnosť jeho prehliadky žiaden vplyv, pretože predmetný príkaz sa vzťahoval len na priestor osobného motorového vozidla, ktoré bolo dostatočným spôsobom identifikované a ohľadom ktorého nevznikli pochybnosti týkajúce sa jeho stotožnenia s osobným motorovým vozidlom, ktoré napokon bolo podrobené prehliadke, a nie aj na pozemok, prípadne bytový alebo nebytový priestor, prináležiaci k adrese uvedenej v príkaze.

V kontexte dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. musel najvyšší súd vo vzťahu k výhradám obvineného k svojej identifikácii spoluobvineným K. O. na videozáznamoch a k rekognícii uskutočnenej na hlavnom pojednávaní 31. marca 2017 svedkyňou T. T. pripustiť, že tieto sú opodstatnené. Hoci stotožnenie osôb zachytených na videozázname nie je ako dôkazný prostriedok v Trestnom poriadku výslovne uvedené, vychádzajúc z § 119 ods. 2 Tr. por. nemožno vylúčiť, že by ním získané informácie mohli v konkrétnom prípade prispieť na náležité objasnenie veci. Použitie takto získaných informácií ako dôkazu v trestnom konaní by však prichádzalo do úvahy len za predpokladu, že by boli získané z dôkazných prostriedkov podľa zákona. Keďže identifikáciu osôb na základe videozáznamu Trestný poriadok vo svojom demonštratívnom výpočte dôkazných prostriedkov neuvádza, neupravuje ani spôsob jeho vykonania, je pri získavaní dôkazu z tohto dôkazného prostriedku potrebné postupovať na základe analógie legis, pričom vzhľadom na totožný princíp, založený na spoznávaní, sa ako najvhodnejšie javí postupovať podľa ustanovení o rekognícii. Postupujúc v naznačenom smere, by sa potom pred samotným stotožnením osôb zachytených na videozázname vyžadovalo poskytnutie podrobného popisu ich postáv, vrátane oblečenia a ďalších špecifik, umožňujúcich ich jednoznačnú identifikáciu. V prejednávanom prípade však v predložennom spisovom materiáli absentuje akákoľvek zmienka, umožňujúca dospieť k záveru o rešpektovaní obdobného postupu. Spoluobvinený K. O. síce v rámci prípravného konania viackrát vypovedal, že obvinený L. X. sa po prvom návrate z cintorína, kde mal byť zachytený kamerovým systémom, prezul a on si obliekol mikinu, avšak pred identifikáciou osôb nachádzajúcich sa na videozáznamoch nebol vypočutý za účelom špecifikácie typu postáv či farieb ich oblečenia, prípadne ďalších osobitostí, umožňujúcich rozpoznať, o koho ide. Vzhľadom na uvedené v konaní uskutočnená analýza predmetného videozáznamu je vo svojej podstate len v inej forme podaná výpoveď spoluobvineného K. O..

V prejednávanom prípade však ani samotná rekognícia uskutočnená na hlavnom pojednávaní 31. marca 2017 svedkyňou T. T. nebola vykonaná spôsobom konformným so zákonom. Dovolací súd si v tomto smere osvojil výhrady obvineného, založené na nedostatočnom vypočutí menovanej svedkyne k popisu opoznávannej osoby pred vykonaním rekognície i na pochybeniach pri samotnom vykonaní rekognície, keďže rozdielnosť vo farebnom prevedení podkladov fotografií predložených svedkyňou v rámci rekognície je v zrejmom rozpore s požiadavkami kladenými zákonom na vykonanie tohto dôkazného prostriedku.

Napriek uvedeným pochybeniam, ktorých sa orgány činné v trestnom konaní a súdy dopustili pri vykonávaní dôkazov, dospel najvyšší súd k záveru, že aj bez nimi poznačených dôkazov bola vina

obvineného L. X. nad mieru rozumných pochybností preukázaná. Výrok o vine obvineného L. X. vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 1/ rozsudku založili konajúce sudy na výpovedi spoluobvineného K. O., na rovnako závažnej, konzistentnej a presvedčivej výpovedi svedkyne O. L., na zápisnici o prehliadke tela obvineného a k nej pripojeným fotografiám, na zápisnici o obhliadke z miesta činu a na výpovediach svedkov T. Ž., J. X. a T. L., podporujúcich dôveryhodnosť (výpovede) spoluobvineného K. O.; vo vzťahu ku skutku vyjadrenému v bode 2/ rozsudku opätovne na výpovedi spoluobvineného K. O., na výpovediach poškodenej P. I., svedkyne B. I. a svedkyne T. U. - J., ako aj na výpovedi svedka por. Y. U., opierajúcej sa o kamerový záznam z bezpečnostnej kamery spoločnosti B., s.r.o., Š., zachytávajúci v čase spáchania skutku 2/ pohyb osobného motorového vozidla stotožneného ako osobné motorové vozidlo užívané obvineným; a vo vzťahu ku skutku formulovanému v bode 3/ rozsudku na výpovedi spoluobvineného K. O., na výpovediach poškodeného L. T. a svedkyne T. T., na ňou uskutočnenej rekognícii, na analýze kamerového záznamu zo dňa spáchania skutku 3/ z bezpečnostnej kamery v obci Š., snímajúcej parkovisko pred poštou, ako aj na výpovedi svedka por. G. I., vychádzajúcej z analýzy záznamu z bezpečnostnej kamery v obci Š., umiestnenej na miestnom cintoríne, zo dňa spáchania skutku 3/, zachytávajúceho osobu obvineného L. X.É. a osobu spoluobvineného K. O., a na výpovedi svedka kpt. L. L..

Pokiaľ ide o dôkazy, na ktorých bolo založené rozhodnutie súdov o vine obvineného vo vzťahu ku skutkom uvedeným v bodoch 1/ a 2/ rozsudku, dovolací súd tieto vyhodnotil ako vykonané v súlade so zákonnými ustanoveniami. Ako už bolo vyššie uvedené, zodpovedá stavu vecí, že tak rekognícia ako ani analýza videozáznamu z cintorína v Š., z ktorej vychádzala výpoveď svedka por. G. I., neboli vykonané spôsobom konformným so zákonom, avšak vzhľadom na zrejmu časovú súvislosť spáchaných skutkov, keďže skutok uvedený pod bodom 3/ rozsudku bol spáchaný len s odstupom niekoľkých dní od skutkov vyjadrených v bodoch 1/ a 2/ rozsudku, a spoľahlivo preukázaných dôkazmi vykonanými zákonným spôsobom, a to navyše s rovnakým modus operandi, skutočnosť, že na mieste činu zodpovedajúceho skutku 3/ bola svedkyňou T. T. videná osoba a osobné motorové vozidlo ňou podaným popisom zodpovedajúce osobe obvineného L. X. a ním užívaného osobného motorového vozidla, hodnoverne odôvodňuje záver o vine obvineného aj vo vzťahu k tomuto skutku. Vychádzajúc z uvedeného, mal najvyšší súd za to, že v kontexte skutkov uvedených v bodoch 1/ a 2/ rozsudku vyznieva výpoveď spoluobvineného K. O., podporená výpoveďou svedkyne T. T., presvedčivo. Z týchto dôvodov nemal ani dovolací súd žiadne pochybnosti o správnosti výroku o vine obvineného vo vzťahu k uvedeným skutkom, a preto musel konštatovať, že zistený nedostatok zákonnosti vykonaného dokazovania, v rozsahu špecifikovanom vyššie, nemal vplyv na správnosť výrokov dovolaním napadnutých rozhodnutí.

Z obsahového vymedzenia ostatných dovolacích námietok obvineného, ním subsumovaných pod dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ktorých použitie v dovolacom konaní bolo prípustné a ktorých podstatný obsah dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia, vyplýva, že tieto sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Namietajúc nesprávne a nedôsledné vyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov a najmä nedostatočné zhodnotenie ním označených skutočností (týkajúcich sa najmä okolností, majúcich podľa jeho názoru vplyv na vierohodnosť výpovedí jednotlivých svedkov a predovšetkým spoluobvineného K. O. a spočívajúcich v jeho motivácii dosiahnuť miernejší trest) prvostupňovým i odvolacím súdom, obvinený v podstate napadol spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi, ktoré priamo obvinil z nesprávnej interpretácie skutkových zistení, vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, pričom v konaní vykonané dôkazy zároveň, vyberajúc tie z nich, ktoré zodpovedajú potrebám jeho obhajobnej stratégie (najmä negatívne výsledky znaleckých skúmaní jednotlivých mechanoskopických, trasologických, daktyloskopických a biologických stôp zaistených na miestach stíhaných činov), sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, v značnej časti opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodil už v odvolacom konaní a ktorá bola založená predovšetkým na spochybňovaní vierohodnosti jednotlivých svedkov (vrátane spoluobvineného), ako aj na obviňovaní konajúcich súdov z tendenčného hodnotenia vykonaných dôkazov.

Konštatované vedie k nepochybnému záveru o tom, že tieto námietky obvineného, smerujúce proti

spôsobu, akým sa konajúce súdy vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili, sa vyznačujú rýdzo skutkovým charakterom. Preto, pokiaľ ide o ich relevanciu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., je potrebné konštatovať, vychádzajúc z ich obsahového vymedzenia (tak ako bol dovolacím súdom prevzatý z odôvodnenia podaného dovolania a čo do ich podstaty ním načrtnutý v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia), že tieto v skutočnosti nie sú výhradami reálne smerujúcimi voči zákonnosti vykonaných dôkazov či napádajúcimi porušenie ustanovení zákona pri vykonávaní niektorého z dôkazov vykonaných pred súdom. Z uvedeného dôvodu predmetné dovolacie námietky obvineného, vyznačujúce sa skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdov o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, tak svojím obsahom nenapĺňajú nielen obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. K tomu je len pre úplnosť potrebné dodať, že uvedené sa netýka dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

S ohľadom na uvedené musel dovolací súd aj vo vzťahu k námietkam obvineného, subsumovaným pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. konštatovať, že tento bol uplatnený neopodstatnene.

V rámci dovolacieho dôvodu uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., tento namietal podradenie jeho konania pod § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák. namiesto pod § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Uvedenej námietke obvineného dovolací súd nemohol prisvedčiť, a to z nasledujúcich dôvodov. Zo skutkovej vety výrokovvej časti rozsudku súdu prvého stupňa nepochybne vyplýva, že obvinený L. X. sa dopustil troch skutkov trestného činu krádeže, ktoré boli vzhľadom na časovú a miestnu súvislosť a tiež so zreteľom na použitý modus operandi správne kvalifikované ako pokračovací zločin krádeže. Medzi skutkové zistenia prvostupňového súdu, poňaté do skutkovej vety výrokovvej časti jeho rozsudku, pritom patrí aj konštatovanie, v zmysle ktorého obvinený L. X. v každom z uvedených prípadov vylomil uzamykací mechanizmus na uzavretých dverách (skutok 1/ a 2/), respektíve tieto páčidlom vypáčil (skutok 3/), a tiež, že svojím konaním spôsobil škodu v celkovej výške 14 352,- Eur.

Viazaný uvedenými skutkovými závermi, dovolací súd preskúmal obvineným vznesené námietky nesprávnej právnej kvalifikácie skutkov vyjadrených v bodoch 1/ až 3/ rozsudku ako spáchaných závažnejším spôsobom konania podľa § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. e) Tr. zák. z pohľadu naplnenia tam uvedeného kvalifikačného znaku.

Trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu.

Podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

a) čin spácha vlámaním.

Podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

a) a spôsobí ním väčšiu škodu.

Podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

b) závažnejším spôsobom konania.

Závažnejším spôsobom konania sa podľa § 138 písm. e) Tr. zák. rozumie páchanie trestného činu vlámaním.

Podľa 122 ods. 4 Tr. zák. trestný čin je spáchaný vlámaním, ak páchatel' vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že Trestný zákon zakotvuje dve základné skutkové podstaty trestného činu krádeže (vyjadrené v ods. 1 a ods. 2 ustanovenia § 212) a tri kvalifikované skutkové podstaty (upravené v ods. 3 až 5 citovaného ustanovenia). Prítom je evidentné, že znak, v ktorom sa základné skutkové podstaty tohto trestného činu líšia, spočíva v spôsobe, resp. v nespôsobení škody. Na základe uvedeného je potom nepochybné, že pokiaľ stíhaným skutkom bola spôsobená aspoň malá škoda, je nevyhnutné subsumovať ho pod základnú skutkovú podstatu trestného činu krádeže vyjadrenú v ods. 1 ustanovenia § 212 Tr. zák., pričom prípadná prítomnosť ďalších príťažujúcich okolností, ako aj prípadná vyššia suma skutkom spôsobenej škody sa prejaví podriadením skutku aj pod príslušné ustanovenia kvalifikovaných skutkových podstát tohto trestného činu zakotvených v ods. 3 až 5 ustanovenia § 212 Tr. zák. To znamená, že v prípade, že trestným činom krádeže bola spôsobená aspoň malá škoda, je vylúčené podriadenie jemu zodpovedajúceho skutku pod niektoré z ustanovení § 212 ods. 2 Tr. zák., a to hoci by skutok spĺňal všetky znaky vyžadované týmto ustanovením, keďže toto je tiež "len" základnou skutkovou podstatou, umožňujúcou stíhať tie prípady krádeží, kedy spôsobená škoda nedosiahla zákonom ustanovenú výšku. S ohľadom na uvedené bolo konanie obvineného správne podriadené pod základnú skutkovú podstatu trestného činu krádeže vyjadrenú v ods. 1 § 212 Tr. zák. a následne, s ohľadom na spôsobenú škodu aj pod kvalifikovanú skutkovú podstatu upravenú ods. 3 písm. a) citovaného ustanovenia a so zreteľom na spôsob spáchania trestného činu (vlámaním), predstavujúci závažnejší spôsob konania podľa § 138 písm. e) Tr. zák., aj pod kvalifikovanú skutkovú podstatu vyjadrenú v ods. 4 písm. b) ustanovenia § 212 Tr. zák.

Vzhľadom na uvedené musel dovolací súd konštatovať, že formulácia skutkov 1/ až 3/ vo výrokovvej časti rozsudku okresného súdu plne zodpovedá zákonnému vymedzeniu pokračovacieho zločinu krádeže aj podľa dovolateľom namietaného § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák.

Vyššie citované skutkové závery (ktorými je dovolací súd viazaný) preto bez akýchkoľvek pochybností odôvodňujú právnu kvalifikáciu konania obvineného L. X. ako pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. za použitia § 138 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., z toho v bode 1/ rozsudku v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. a v bodoch 2/ a 3/ rozsudku spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd uvádza, že po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil v dovolaní napadnutých rozhodnutiach konajúcich súdov také pochybenia, ktoré by

znamenalí naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Z vymedzenia skutkov 1/ až 3/ tak, ako boli ustálené súdom prvého stupňa (ktorých správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť), je jednoznačné, že sú trestnými činmi a že obvinený L. X. naplnil ich skutkové podstaty tak, ako sú vymedzené v príslušných ustanoveniach Trestného zákona, teda k nesprávnej aplikácii práva zo strany súdu nedošlo.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.